

A megbízhatóságnak, a létazonosságnak van talán egy még magasabb foka, bár erről nem merem állítani, hogy maradéktalanul lehetséges. Amikor nemcsak a szó és a tett, hanem a gondolat és a tett is azonosak. Ez lenne a még magasabb szintje az egyévalásnak. Amikor már: még gondolatban sem vétkezem. Gondolatban sem, mert már semmit sem számít, hogy megtudnak-e vagy sem valamit rólam azok, akik becsülnek, esetleg fel is néznek rám. Amikor már nem miattuk tartok rendet odabent. A létazonosság nem tűr rendetlenséget. Istent ölelni csak egészen lehet?

A mese, amely vagy mítosz, vagy igaz történet, annak a Jézusnak a betlehemi éjszakában és istállóban születéséről szól, akinek a meséje nyomán kétezer esztendő óta valakik újra és újra megindulnak be a pusztába és ki a pusztából. Valakik, akik inkább istálló, mint palota közelben születnek, s inkább az akasztottak, mint az akasztók módjára halnak meg. Valakik, akiknek ajkáról nem hervad le a szó. Valakik, akik azt mondják, hogy van alternatíva, s meg is találják az alternatíva megvalósításának útját. Valakik, akik nem tehetetlenkednek. Valakik, akik kultúrkörünk területén belül nem Buddhára vagy Lao-Ce-ra, a Védákra vagy a Koránra hivatkoznak, hanem Jézusra, akit a Szűz Anya takart pólyába és fektetett jászolba. Valakik, akik nem érnek rá eldönteni, hogy meséjük mítosz-e, avagy igaz történet, mert rátaláltak Istenre, s ez a rátalálás számukra nem mese. Nem, mert tapasztalás. Kétezer esztendővel ezelőtt volt dolgokat nem tudnak, s így nem is akarnak megtapasztalni. Nem érnek rá. Nem, mert nem gondolják, hogy annak erejében lehet hazatérni, hogy a Jézus-rege - igaz történet. Nem érnek rá, mert nem gondolják, hogy annak erejében lehet hazatérni, hogy a Jézus-rege - mítosz.

A hazatéréssel vannak elfoglalva. A boldog ölelés vágya vagy valósága tölti ki életüket. Van jóhírük. Ki tudják mondani ezt a szót - jó hír - hitető erővel. Azt, hogy létezik az, amire rá lehet tenni az életed. Lehetséges a szeretet civilizációja. Lehetséges, mert vannak boldog emberek, akik boldogok, mert egyek az Atyával.

A felvilágosodás felvett egy elejtett zászlót. Rendnek: szabadságnak, egyenlőségnek, testvériségnek kell lennie a világban. Mi valósult meg belőle? A fiatal Ady "igazi boldogságához" aligha vagyunk közelebb mint Danton, Petőfi, Ady vagy József Attila korában! Csalódva fordul el ezért napjainkban a felvett zászlótól a

posztmodern. Melyikünk látja, hogy fordul-e valamifelé és hova? Vagy a posztmodern gondolkodás összesen csak annyit tud, hogy el kell fordulnia, de azt már nem tudja, hogy hova s merre nézzen..., s még kevésbé tudja, hogy merre menjen? Ki veszi fel a betlehemi Gyermek zászlóját?

Tegnap harangoztak, holnap harangoznak, holnapután az angyalok boldogságot hoznak... Boldogok voltak a pásztorok, mert hittek az angyalok szavának. Boldog lehetek én is, ha hiszek a szónak, amelyet meghallhatok. Azért lehetek boldog, mert éppen arra lettem teremtve, hogy meghalljam azt a szót. Boldog lehet a nagyvilág is, ha akad, aki a világ világosságaként hajlandó beragyogni egy ma is, kétezer esztendő után is ennek a szónak a hiányától sötét világot.

KOLLÁR GABRIELLA

KARÁCSONY KÖZELEG...

Már csak két hét. Napról napra nő bennem a feszültség. Kimenni sem szeretek a lakásból, mert mindenhol azt tapasztalom, hallom, látom, hogy sietni kell, ünnepelni muszáj, ajándékozni öröm, éljen a szeretet...Ünnepelünk éjjel, nappal, köszöntgetjük egymást: "Boldog karácsonyt" kinek is nem kívántam még? Jaj, még leveleket kell írnom, még felhívni őt és őt is, mert várja, mert magányos, mert számít rám...Ünnepi vacsorák, bulik, koncertek... Miért is? Ajándékok, takarítás, sütés, főzés... mindennel el vagyok maradva. Évről évre reménykedem, hogy idén majd másképp lesz, most időben, saját készítésűt, személyre szólót... aztán újra csak a kapkodás marad. Hozzánk jön a nagycsalád, mint szinte minden évben amióta gyerekeink vannak, mert nálunk van elég hely. Persze, lehetne másképp is, de az sem igazán vált be, hogy mi utazzunk, ahelyett, hogy játszanánk együtt nyugodtan, beszélgetnénk és ráérnénk egymásra igazán figyelni. Ötvenöt éves vagyok. Miért sodródok még mindig? Mire várok, hogy változzon? Miért nem érzek mást, mint szorongást, ahogy közeledik december vége? Igaziak az elvárások, vagy csak én képzelem? Valóban mindenkinek meg akarok felelni, vagy ideje váltani?

Mindössze két karácsonyra emlékszem, ami igazi feltöltődés volt számomra. Az egyik az angliai életközösségben töltött félévünk alatt megélt ünnep volt. Meglepetések sorozata, sok szép dal, ajándék minden nap. Átitatta a levegőt a várakozás és Szentestére angyalok vezetésével elérkeztünk a betlehemi barlang elé. Csak megállt a közösség és énekelt. Ott volt a Szent Család a maga valóságában. Megtelt a levegő valami megfoghatatlan derűvel: "Jó nekünk itt lennünk...!"

A másik: legkisebb gyermekünk születésének élménye. Felejthetetlen, életre szóló ajándék volt (és azóta is tart).

10 évvel ezelőtt történt. 45 évesen várandós voltam a hatodik gyermekünkkel. Amikor a többiek megtudták, hogy babát várunk, először megdöbbenek, aztán ki-ki vérmérséklete szerint vette tudomásul, hogy ilyen "öregén" is lehet még kisbabája valakinek és kezdték befogadni az új családtagot. Vitatkoztak rajta, fiú legyen, vagy lány, hol legyen a helye...

Elérkezett Advent. Egyre többet görcsölt a pocakom. Tudtam feküdnöm kéne, mert baj lehet. A férjem dolgozott, a gyerekek iskolában, tele programokkal. Próbáltam veszélyeztetett kismamaként is megtenni értük, körülöttük mindazt, amit eddig, ne érezzék hátránynak a vállalásunkat.

Eleinte a szokásos feszültség: nem leszek kész időben. December 23-a van. Koncert a templomban, utána kórus vacsora (már nagyon görcsöl a hasam, érzem, le kellene pihenni, de nem lehet). Jönnek haza a gyerekek, örülünk. Julcsi első éves az egyetemen, persze tanul, vizsgaidőszak van, a többiek játszanak, örülnek egymásnak, a kuckójuknak. Nem szólok, majd csak meg lesz minden. A terasz asztala már tele van ételkkel-3 napra, vagy talán egy hétre való - süteménnyel, a bejglit is elkészültek. Be van gyúrva a mézeskalács tészta, már csak formázni és kisütni kell a szokásos mézesbetlehemet. Egy kis segítséggel szerencsére ezt már átvették a gyerekek. Jókat beszélgetnek közben.

Másnap még befejezem, amit kell. Diszítünk Zolival. Délután betlehemezés a templomban. Két gyerekem is szerepel idén benne, Bence József, Virág Gábrriel angyal lesz. Meg kell őket nézmem. Szerencsére hirdették, hogy délután főpróba. De jó, hátha az éjféli misére nem jutok el. Átmegek. Ebben az évben vendégeket is hívtam Szentestére, ami különlegesnek számít, nem szoktunk. Jan és Judit jönnek át Kapolcsról. Az előadáson találkozunk a templomban. Együtt megyünk haza, ahol már az előre megterített asztal vár. Háziasszony vagyok, nem ülök le, hozom az ételt, utolsó simítások, minden rendben. Kezdődhet a vacsora. Kilencen üljük körül az asztalt. Zoli felolvás a Bibliából. Liturgia: méz, alma, fokhagyma mindenkinek. Koccintunk, de nem iszom, megyek a vacsoráért, tálalok, kínálok, izgulok, hogy mindenkinek jó legyen. Csengetnek az angyalok a nappaliban. A legkisebb, nyolcéves Virágunk szalad, a többiek utána... szép a fa, körülötte az ajándékok. Énekelünk, boldog karácsonyt kívánunk. Végre leülök gyönyörködni. Mi ez? Elönt valami melegség. Nem csak belül, kívül is. Nem vesz észre senki, mindenki csomagol. Lesi mit kapott, hogy reagál a másik az ő ajándékára. Fölmegyek a fürdőszobába: elöntött a vér... tudom, hogy nagy baj van. Lepényleválás. Bencénél (a negyedik gyermekemnél) már volt részleges, tudom, mi

a következmény. Próbálok higgadtan gondolkodni. Tisztában vagyok vele, hogy az életünk forog kockán, nem sok időm van. Letusolok, felöltözöm, a legszükségesebbeket összepakolom és szólok Zolinak, hogy be kell mennünk a kórházba. Rám néz, nem szól semmit, megsimogat és indul az autóért. A gyerekeket megnyugtatom, hogy nincs semmi baj, de be kell mennem, hogy megvizsgáljanak, mert a baba nem érzi jól magát. Apa mindjárt jön haza és én is. Azért szorosan megöleljük egymást egyenként, de igyekszem kerülni a pánikot. Juditnak pár szóval elmondom, mi a helyzet, de nyugtatom őket is. Jó, hogy itt vannak, legalább Zoli is nyugodtabban marad mellettem, amíg kell.

Elindulunk. Nagy pelyhekben esik a hó. Gyönyörű. Kati és Karcsi - a szembe-szomszédok - söprik a havat a házuk előtt. Jól megnézem őket, integetek... az utcának is. Ki tudja látom-e még. Nem félek, csak a kicsi miatt vagyok aggódó. Simogatom, nyugtatom. Bocsánatot kérek tőle, hogy nem figyeltem rá jobban. Beérünk a kórházba. Szerencsére 2 kilométer csupán és az első emelet a szülészet. Nem telik el negyedóra az indulás óta és már vizsgál is az ügyeletes szülész. Látom, hogy ideges lesz. Hívja az orvost. Nem ismerem. Persze, ünnep van, ilyenkor gyakran van "idegen légiós". Ő is megvizsgál. Érezhetően nő a feszültség, az orvos pattog a nővérrel, mindenki kapkod. Aláíratnak velem két nyomtatványt. Az orvos magyarul. Láthatóan megnyugtatja, hogy együttműködőnek talál. Nagyon szomjas vagyok. Eszembe jut, hogy nem ittam egész délután. Még a borom is ott maradt a vacsoraasztalon, annyira koncentráltam arra, hogy minden rendben legyen. Megkérdem reménykedve, de meg sem lep a válasz: műtét lesz, nem ihatok egy kortyot sem. A tudattól még gyötrőbb a szomjúság. Betolnak a műtőbe. Közben már az anesztes is megérkezett. Bemutatkozik. Nagyon kedves, elmondja, hogy mi fog történni. Beadja a gerincembe az érzéstelenítőt. Nagyon fáj. Közben mesél, próbálja elterelni a figyelmem. Az ágyam végénél már nagy a nyüzsgés. Megérkezett a készenlétes orvos is. Még nem hat az érzéstelenítő, mert érzem, amikor felnyitják a hasam. "Úristen nagyon vérzik!" - hallom, de egyre távolodik a hangzavar a ketyegés és csipogás... minden. Már nem vagyok szomjas, nem fáj a hasam, átjár valami édes érzés... Átélem, ahogy izgulnak értem ott a műtőasztalnál. Szinte látom a gondolataikat. Bennük vagyok. Egyek vagyunk! Segíteni akar mindenki. "Nem találok a gyereket!" - mondja rémülten az ügyeletes orvos. "- Nincs pulzusa! - Kapjátok ki belőle a gyereket, majd mi visszahozzuk!" szól a fejemen az anesztes. Szeretném megnyugtatni őket, hogy minden rendben, ne aggódjanak, jól vagyok, sőt már azt is tudom, a babával is rendben lesz minden. Megszűnik a tér és az idő, mert

miközben ezek történnek egyidőben beszélgetek Valakivel, aki azt válaszolja a ki nem mondott kérdésemre, hogy ne féljek, a kisfiammal nem történhet semmi baj. Vigyáznak rá, mert küldetéssel jön. Boldog vagyok. Atjár a tudat, hogy a világon minden EGY és semminek nincs értelme ezen az EGYségen kívül. Össze vagyunk kötve a lelki köldökzsinórral, egymásra vagyunk utalva, mint a labirintusban a turisták. Jól érzem magam, nem vágyom vissza. Amikor felébredek a műtőasztalon hirtelen fájni kezdek. A csecsemős nővér be akarja hozni a kisfiamat, hogy megnézhessem, de rákiabálnak, hogy menjen ki, mert nincs rajta sapka. Fáj, ahogy beszélnek velem. Nem azt sajnáltam a legjobban, hogy nem láthatom, érinthetem a kisfiamat, hanem hogy valaki jót akar és durván leállítják. Elillan a harmónia, amiből jöttem pár percre.

Kitoltak a folyosóra, ahol Zoli izgulta végig ezt az órát. Nagyon meg volt hatódva. Ő látta Balázst, amikor kihozták a műtőből. Azt mondta, nagyon szép, erős baba. Inkubátorba tették és a koraszülött mentőt várták Veszprémből, mert éretlen volt a tüdeje, lélegeztetni kell. Nem ijedtem meg, hoztam magammal a bizonyosságot, hogy nem lesz semmi baja. Azért jó lett volna látni! Megölelni. Ismerkedni. Olyan gyorsan történt minden. Elkészöntem Zolitól, hiszen várták otthon izgulva a gyerekek és a fogadott nagyszülők. Megvárta még, amíg Balázst elvitte a mentő, aztán bejött elköszönni reggelig. Volt min elgondolkodnom az őrzőben. Életem legvalóságosabb szentestéjét éltem át együtt Máriával és a Kisjézussal betekintést nyerve a Szentek Szentjébe... KÖSZÖNÖM.

VEÉR I. TAS

SZENTREGGEL

Álmodtöröl József, ásít,
 hihetetlen... ..
 S a kicsi? Megvan, jó.. .
 Mária még alszik
 fáradtan, mélyen sóhajt;
 mosolyog, sír?
 - dehogy.. .
 'csak' jövőt álmodik.
 (2018)

GARAY ANDRÁS

CSORDAPÁSZTOROK

A pásztorok beteretlék a nyájukat a karámba, felszították reggel óta parázsló tüzet és köréje ülve melegedtek. Derűs éjszaka volt, hűvös szél fújta a keleti hegyek felől, s meleg gyapjú takarójukba burkolódtak. Elfáradtak. Szűkösek így tél derekán a legelők, sokat kell menni, hogy a juhok friss fűvet találjanak. Mire befejezték a munkát, lábukban talán 10-15 szombat járás is lehetett. Jól esett a meleg étel, a pihenés, az asszonyi szó. A környező sátraikban még hallatszottak a gyerekek civakodása, az asszonyok éneke és beszéde, majd minden elcsendesedett. A tűz lobogott csak. A nagy mesemondó Káleb, a legöregebb pásztor mesébe kezdett, vagy imába - ki tudja? Ahogy egyre öregebb lett mindig ugyanoda lyukadt ki a mesében. Mert úgy tartotta a hagyomány, hogy a Messiás meg fog születni, itt a közelben Betlehemben. Pont itt ebben a közeli, koszos kis városban? Egy Messiás?

Egy Király? Ugyan már! - ugratták a többiek

Talán a bor ment a fejébe, vagy elment az esze? - legyintett rá fiatalabb társa, Jákob

Nem úgy van az- ezt jövendölte a próféta! - védte igazát Káleb

Jövendölte, jövendelte! Akkor a profétának ment a bor a fejébe - válaszolt gúnyosan Áron, ki ugyancsak vehemens természetű volt.

Jákob el akarta zárni a vitát:

Hát nem ártaná már a Messiás jövele, mert bizony hol van már Izrael dicsősége! Idegen seregek tapossák földjét, szedik az adóját és pöffeszkednek a Templom szomszédságában. Azt beszélnek lefizették a királyt is. Ne politizáljatok! Minden este ez a vita - már elegendem van belőle - mondta Áron. - Ha majd eljön, akkor sem ide. Mert ez a koszos Betlehem nem érdemeli meg, hogy itt szülessen a Messiás. Nincs itt egy valamire való fogadó sem, hol egy jót lehetne vacsorázni és egy kupa mézbort inni.

Hamisítja a bort a fogadós! - kontrázta Jákob- Mi lett Ábrahám, Izsák és Jákob népéből! Hamar megtanultak a rómaiaktól, hogyan kell csalni, lopni, hazudni.

Ebben könnyen maradtak, mert mindegyiküket elég sérelem érte az elmúlt években.

Gondoljatok az ősatyákra - mondta Káleb - ők is pásztorok voltak, meg Dávid, a nagy királyunk. És Betlehem Dávid városa.

Talán még folytatták volna a beszédet, de hirtelen a karámok felől mozgás hallatszott és a kutyák vad csaholásba kezdtek.

Talpra! Farkasok! - mindnyájan talpra ugrottak.

Fogták kampós botjukat, hosszú lándzsáikat, fáklyákat gyújtottak a tábortűz lángjától és rohantak a nyugtalan juhok karámja felé.

Fogd meg! - uszították a kutyát a betolakodó felé.